

Arrest

nr. 288 538 van 5 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (alias: X), die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 januari 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SOMERS, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 6 november 2023, onder een bijlage 13septies, bevolen om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering. Op 6 november 2023 wordt een inreisverbod van acht jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de Heer:

Naam: P. (...)

Voornaam: G. (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Tbilisi
Nationaliteit: Georgië

In de gevangenis en in het verleden gekend als: M., G. (...), geboren op (...) te Tbilisi, onderdaan van Georgië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 06.01.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

Op 04.12.2002 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 maand gevangenisstraf met 3 jaar uitstel door de Politierechtbank van Dendermonde voor verkeersmisdrijven, niet-verzekering, inschrijving voertuig.

Op 31.05.2005 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 jaar gevangenisstraf door het Hof van Beroep van Gent voor diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, als dader of mededader.

Op 27.06.2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 jaar gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Dendermonde voor diefstal en voor deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij tussen 19.08.2018 en 12.12.2018 ook al onder voorhechtenis geplaats werd.

Zo werd hij op 19.08.2018 aangetroffen te Aalst na melding van diefstal met braak in een woning.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist manifest in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van een enorme criminele ingesteldheid en de afwezigheid van normbesef. Het plegen van vermogensdelicten in vereniging impliceert om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene werd op 05.01.2023 gesproken door een terugkeerbegeleider van de DVZ en verklaarde dat hij na zijn repatriëring van 23.12.2018 ongeveer 1,5 jaar in Georgië heeft verbleven om vervolgens per vliegtuig naar Nederland te reizen en de trein te nemen naar België. Hij verklaarde te lijden aan een psychische problematiek omwille van stress. Zo zou hij in het verleden zijn opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis te Lier. Hij verklaarde geen duurzame relatie te hebben in België. Hij verklaarde dat zijn moeder M. M. (...) in een woonzorgcentrum te Antwerpen verblijft en dat hij eveneens een neef heeft in België. Hij verklaarde een minderjarig kind te hebben in België, namelijk G. N. (...), dewelke bij haar moeder verblijft. Hij zou telefonisch contact onderhouden met haar. Hij verklaart niet te kunnen terugkeren naar Georgië en beroept zich hierbij op zijn dochter en zijn moeder die hier in België verblijven. De betrokkene woont reeds sinds 07.03.2011 niet meer samen met zijn gezin en werd op 23.12.2018 gerepatriëerd naar Georgië met een inreisverbod voor 3 jaar.

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, Çerife

Yigit/Turkije, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, Scozzari en Giunta/Italië, § 221; EHRM 27 april 2000, L./Finland, § 101; EHRM 13 juni 1979, Marckx/België, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Çerife Yigit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 Oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§44-45).

De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 Oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

De betrokkene verbleef tussen 29.09.2009 en 08.02.2010, tussen 20.08.2018 en 19.12.2018 en opnieuw sinds 29.12.202 in Belgische gevangenissen. De betrokkene woont reeds sinds 07.03.2011 niet meer samen met zijn gezin en werd op 23.12.2018 gerepatriëerd naar Georgië met een inreisverbod voor 3 jaar. Dit wil dus zeggen dat de dagdagelijkse zorg voor het kind sinds lange tijd aan de moeder van het kind is toegedragen.

Er werd geen enkel bewijsstuk voorgelegd dat aantoonde hoe betrokkene invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met dochter, noch wordt aangetoond dat betrokkene een sterke band zou hebben met zijn dochter. Zo bezocht ze hem tot op heden nog nooit in de gevangenis.

Hij toont ook niet aan of hij deelt in de beslissingen over haar opvoeding en op welke manieren hij financieel bijdraagt aan de opvoeding van zijn dochter

Er liggen momenteel dan ook geen sluitende bewijzen voor die aantonen dat er een hechte band zou bestaan tussen de betrokkene en zijn dochter.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn dochter niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn dochter en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Betreffende zijn overige in België verblijvende familieleden van betrokkene dient het volgende te worden opgemerkt. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn moeder. Zo zou zijn moeder in een woonzorgcentrum te Antwerpen bevinden waar zij aldus de nodige zorg krijgt. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen hem en zijn neef aantoonen.

Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn familie moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen misdadig gedrag. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven van de betrokkene. Het feit dat betrokkene een kind had in België, heeft hem er geenszins van weerhouden om herhaaldelijk strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn

dochter Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Betrokkene verklaart niet te kunnen terugkeren naar Georgië en beroept zich hierbij op zijn gezinsleven. Betrokkene diende op 27.04.1999 voor het eerst een asielaanvraag in in België. Op 16.08.1999 kreeg hij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

Betrokkene diende in begin 2003 voor het eerst een aanvraag om machtiging tot verblijf in volgens artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet. Op 27.06.2003 werd zijn aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 25.08.2003 ontving de gemeente van Brasschaat een 2de aanvraag om machtiging tot verblijf volgens artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet van betrokkene. Op 18.08.2004 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 07.10.2009 diende hij een aanvraag om machtiging tot verblijf in volgens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 22.06.2012 werd de aanvraag ongegrond verklaard.

Betrokkene diende op 21.10.2010 een 2de asielaanvraag in. Op 31.01.2012 weigerde het CGVS hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming tot te kennen.

Op 17.07.2012 diende hij een 2de ongegrond verklaard.

Op 19.11.2012 diende hij een 3de ongegrond verklaard.

Op 30.09.2014 diende hij een 4de onontvankelijk verklaard.

Op 20.03.2015 diende hij een 5de onontvankelijk verklaard.

Op 15.02.2016 diende hij een 6de onontvankelijk verklaard.

Betrokkene diende op 23.09.2016 een 3de asielaanvraag in. op 30.09.2016 weigerde het CGVS zijn asielaanvraag in overweging te nemen.

Het administratief dossier bevat dan ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land, van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.. Betrokkene werd reeds gerepatriëerd naar Georgië op 01.11.2016 en op 23.12.2018. Gelet op al de voorgaande elementen, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

- Schending van artikel 74/11 § 1 Verblijfswet.
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.
- Schending van de materiële motiveringsplicht zoals bepaald in het artikel 62 van de Verblijfswet en van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.
- Schending van artikel 8 EVRM.

Eerste onderdeel,

Verweerder steunt bestreden beslissing op de art. 74/11 §1, alinea 4 van de Verblijfswet.

Dit artikel is duidelijk: "De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Het bestreden inreisverbod heeft een duur van acht jaar. Er worden redenen opgesomd waarom verzoeker geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid:

- Veroordeling d.d. 04.12.02 tot één maand gevangenisstraf met drie jaar uitstel voor verkeersmisdrijven (niet verzekering/inschrijving van een voertuig)
- Veroordeling d.d. 31.05.05 tot één jaar gevangenisstraf voor diefstal
- Veroordeling d.d. 27.06.19 tot één jaar gevangenisstraf voor diefstal

Verzoeker wenst allereerst de feiten en/of veroordelingen niet te minimaliseren. Hij heeft grote spijt van wat er gebeurd is in het verleden, en beseft dat hij fouten heeft gemaakt.

Desalniettemin is het voor verzoeker niet duidelijk waarom hij precies een ernstig gevaar voor de openbare orde zou zijn.

Naar analogie met de rechtspraak RvV nr. 200 119 van 22 februari 2018 van Uw Raad, dient er te worden gesteld dat er sprake is van een gradatie in de gebruikte begrippen en dat een 'ernstige bedreiging' niet willekeurig ingevuld kan worden.

"2.8. De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit "Europese akten" en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip "ernstige redenen van openbare orde", waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van "het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen" dan gewone redenen van openbare orde."

Zie nog RvV nr. 205 696 van 21 juni 2018:

Verder moeten "ernstige redenen van openbare orde" worden onderscheiden van gewone "redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde". "Ernstige redenen" vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone "redenen" terwijl "dwingende redenen" vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn (Memorie van toelichting, Pari.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19)

De motivering van bestreden beslissing toont derhalve onvoldoende aan dat er sprake is van een ernstige bedreiging van de openbare orde, in de zin van art. 74/11, §1, alinea 4 van de Verblijfswet.

Het onderscheid is op niks gebaseerd en toont aan dat verwerende partij au fur et à mesure goochelt met die begrippen en gradaties zonder enig concreet onderzoek naar het werkelijke gedrag en de feiten ten gronde aan een veroordeling.

Verweerder vervalt in een standaardformulering, maar laat na de ernstige bedreiging aan te duiden en te motiveren. Een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling volstaat niet om als motivering te volstaan voor het opleggen van een inreisverbod van maar liefst acht jaar.

Verzoeker verwijst in dit verband nog naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 191 383 van 4 September 2017, waarvan de conclusies in onderhavige situatie analoge toepassing kennen:

"De verzoekende partij betoogt terecht dat in de bestreden beslissing onvoldoende wordt aangetoond dat zij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In de bestreden beslissing wordt louter verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling en stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat deze feiten een maatschappelijke impact hebben. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij veroordeeld werd voor het niet verzekeren van een motorvoertuig. In dit verband wijst de Raad erop dat een strafrechtelijke veroordeling kan meegenomen worden in het individueel onderzoek waarom iemand een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, maar er mag niet automatisch een besluit worden genomen waarbij een persoon een inreisverbod voor meer dan vijfjaar wordt opgelegd louter omdat hij voor het plegen van een strafbaar feit is veroordeeld. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (zie ook HvJ 27 Oktober 1977, C-30/77, Bouchereau). Het Hof stelt echter ook dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In de bestreden beslissing wordt enkel de strafrechtelijke veroordeling vermelden gesteld dat deze feiten een maatschappelijke impact hebben. Dit voldoet niet om aan te tonen dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Bovendien wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat "gezien maatschappelijk impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden". De motivering dat de verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te 'kunnen' schaden, volstaat niet in het licht van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris moet niet aantonen dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In het licht van artikel 74/11, §1 vierde lid, van de Vreemdelingenwet moet de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing vaststellen dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor fundamenteel belang van de samenleving. (...).

Ten slotte wijst verzoeker naar de formulering van het Grondwettelijk Hof in het arrest van 2019/112 uitgesproken op 18 juli 2019 inzake ernstige bedreigingen van de openbare orde en het verblijfsrecht (eigen onderlijning in de citaten):

"B.19.3. Het bestaan van één of meer ten aanzien van de betrokken vreemdeling uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen is noch een noodzakelijke voorwaarde, noch een voldoende voorwaarde,

opdat een beslissing wordt genomen waarbij aan zijn verblijfsrecht een einde wordt gemaakt om reden of om ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid. Zoals in artikel 23 van de wet van 15 december 1980, ingevoegd bij artikel 14 van de bestreden wet, wordt gepreciseerd, moet een individueel onderzoek geval per geval worden gevoerd met betrekking tot de werkelijkheid, de actualiteit en de ernst van de bedreiging die van de vreemdeling uitgaat voor een fundamenteel belang van de samenleving. Bij dat onderzoek moeten weliswaar de eventuele veroordelingen uit het verleden in overweging worden genomen, maar het moet ook betrekking hebben op het huidige gedrag van de betrokkene en op het voorzienbare gevaar dat uit dat gedrag voortvloeit.

B.19.4. Voor het overige betekent de omstandigheid dat de wetgever de bedoeling heeft gehad af te zien van de vroegere praktijk, volgens welke het enkel in geval van een strafrechtelijke veroordeling of bij betrapping op heterdaad mogelijk was een einde te maken aan het verblijf van een legaal op het grondgebied verblijvende vreemdeling, niet dat de bevoegde overheid zich op andere dan bewezen en geobjectiveerde feiten zou mogen baseren. In zoverre daarin wordt verwezen naar het « persoonlijk gedrag » van de betrokkene, dat het enige element is op basis waarvan de beslissing tot beëindiging van het verblijf om een reden of om een ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid kan worden genomen, wordt bij artikel 23, § 1, van de wet van 15 december 1980, ingevoegd bij artikel 14 van de bestreden wet, de verplichting opgelegd dat de overheid een individueel onderzoek uitvoert en haar beslissing motiveert onder verwijzing naar door de betrokkene gestelde concrete, relevante en bewezen handelingen."

De verwijzing naar de door verzoeker gestelde concrete, relevante en bewezen handelingen ontbreekt volledig. Enkel de verwijzing naar de strafrechtelijke veroordelingen blijft over.

In de bestreden beslissing wordt afwisselend het volgende gesteld:

- "Hij vormt een ernstige bedreiging voor de openbare orde", met nadien een opsomming van de veroordelingen.
- "Het plegen van vermogensdelicten in vereniging impliceert om die redenen een groot gevaar voor de openbare orde".
- "Gezien de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden".
- "Betrokkene heeft niet getwijfeld de openbare orde zeer ernstig te verstoren".

Het is voor verzoeker alleszins niet duidelijk waarom hij een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde, wat noodzakelijk dient aangetoond te worden, wanneer er een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd.

Deze specificatie inzake een 'ernstige bedreiging' voor de openbare orde is evenwel essentieel om de toepassing van het genoemde onderdeel van artikel 74/11 Verblijfswet te kunnen schragen.

De motivering in de bestreden beslissing laat verzoeker allerm minst toe te begrijpen waarom acht jaar van toepassing zou zijn. De verwijzingen naar twee veroordelingen van ongeveer 20 (l) jaar geleden, en een veroordeling inzake feiten van 2018, met als conclusie dat verzoeker daarom een 'groot' gevaar voor de openbare orde is, laat niet toe vast te stellen dat de evenredigheid tussen de vroegere strafrechtelijke sanctie voor de feiten en de duur van het inreisverbod van acht jaar (zorgvuldig) werd afgewogen.

De motivering van verwerende partij in de bestreden beslissing is onvoldoende duidelijk om te concluderen tot de ernst van de feiten die de duur van acht jaar van het aan verzoeker opgelegde inreisverbod rechtvaardigen.

Verzoeker verwijst in casu ook naar eerdere rechtspraak van Uw Raad (RVV nr. 269 201 van 1 maart 2022). De motivering is ontoereikend, en dient alleen daarom al vernietigd te worden.

Tweede onderdeel,

Artikel 74/11, §1, alinea 4 van de Verblijfswet is duidelijk dat enkel bij een ernstige bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid er een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd.

Verweerder verwijst in bestreden beslissing steeds naar de notie 'openbare orde'.

Conform de rechtspraak nr. 200 119 van 22 februari 2018 van Uw raad, dient het begrip 'openbare orde' volgens de Europese rechtspraak van het Hof van Justitie te worden uitgelegd (eigen onderlijning):

2.8. De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit "Europese akten" en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip "ernstige redenen van openbare orde", waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van "het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen" dan gewone redenen van openbare orde.

Verweerder verwijst enkel naar drie strafrechtelijk veroordelingen en op geen enkele wijze naar het concrete gedrag van verzoeker. Nochtans is het duidelijk: strafrechtelijke veroordelingen zijn als dusdanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

In bestreden beslissing wordt verwezen naar drie veroordelingen.

De eerste veroordelingen is, met alle respect, minimaal. Het betreft een gevangenisstraf door de politierechtbank voor één maand met uitstel voor drie jaar, vanwege verkeersmisdrijven.

De tweede veroordeling betreft een gevangenisstraf van één jaar, maar gaat over feiten van bijna 20 jaar geleden, toen verzoeker nog jongvolwassene was.

De derde veroordeling is er gekomen ten gevolge van feiten daterend uit 2018, waarvoor verzoeker reeds in 2018 vier maanden in voorhechtenis heeft gezeten.

Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat verzoeker thans een ernstig, werkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

Het volstaat niet in de zin van zijn motiveringsplicht om louter naar de veroordelingen te verwijzen zonder concreet in te gaan op eventueel persoonlijk gevaarlijk gedrag, al helemaal niet om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen. Hoewel het uw Raad als annulatierechter niet toekomt om op basis van de gegevens van het dossier en in de plaats van de gemachtigde in het arrest te motiveren waarom de verzoekende partij al dan niet een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou vormen, kan uw Raad wel oordelen dat de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden zijn.

Gelet op de algemene én foutieve wijze waarop verweerder motiveert, kan men zich zelf afvragen of verweerder wel kennis heeft van de inhoud van de strafrechtelijke veroordelingen, hetgeen onontbeerlijk is voor de beoordeling van het gedrag.

Wanneer het vonnis niet in het administratief dossier is gevoegd, is het onmogelijk voor de Raad om een beoordeling te maken van de zwaarwichtigheid van de feiten en correcte beoordeling van het concrete, ernstige en actuele karakter van de eventuele bedreiging van de openbare orde.

Zie RvV arrest nr. 144 175 van 27 april 2015 (eigen onderlijning):

"De Raad merkt op dat de bestreden beslissing verwijst naar een enkele correctionele veroordeling en dat de vage verwijzingen naar "misdadige activiteiten" en "crimineel gedrag" niets wezenlijks toevoegt aan die motivering. Waar wordt verwezen naar het feit dat de gepleegde winkeldiefstal een economisch winstgevend karakter heeft, rijst de vraag of niet elke diefstal uit winstbejag voorkomt. Dit motief voegt evenmin iets toe aan de vaststelling dat verzoeker diefstal heeft gepleegd. Aan het administratief dossier werd niet het vonnis toegevoegd op basis waarvan verzoeker werd veroordeeld, zodat niet kan worden nagegaan hoe zwaarwichtig de feiten waren die tot de veroordeling hebben geleid. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn annulatiebevoegdheid ex artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet, niet toe deze beoordeling over te doen.

De bestreden beslissing verwijst enkel naar het feit dat verzoeker werd veroordeeld tot tien maanden gevangenisstraf wegens winkeldiefstal. Uit de overige motieven blijkt niet dat, zoals hoger gesteld, werd overgegaan tot een individueel onderzoek, rekening houdend met alle elementen van de zaak. Aldus kan niet aan de hand van de motieven in de bestreden beslissing worden vastgesteld waarop de keuze van de termijn van zes jaar berust. In die mate is het middel gegrond."

Zie ook nog RvV nr. 205 696 van 21 juni 2018:

3.10. De Raad kan verzoeker volgen in zijn standpunt dat voormelde overwegingen niet afdoende zijn om hem overeenkomstig artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet een inreisverbod op te leggen. De omschrijving in de bestreden beslissing van de door verzoeker gepleegde feiten betreft immers niet meer dan een loutere overname van de officiële kwalificatie van de strafbare feiten waarvoor hij werd veroordeeld, doch de concrete handelingen en precieze feiten ontbreken. Verweerder meent ten onrechte de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten klaarblijkelijk louter te kunnen afleiden uit de kwalificatie van de gepleegde feiten, waarbij hij het niet noodzakelijk acht ook nog maar de minste verduidelijking te geven omtrent de precieze aard van de feiten en de omstandigheden die aan de veroordeling ten grondslag liggen en die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Indien verweerder van oordeel is dat de gepleegde feiten dermate ernstig zijn dat dit enkele gedrag reeds voldoet aan de voorwaarden voor een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging van de openbare orde (cf. HvJ 27 Oktober 1977, C-30/77, Bouchereau), kwam het hem toe dit uiteen te zetten in de bestreden beslissing, quod non. De Raad stelt nog vast dat het administratief dossier geen afschrift van het vonnis van de correctionele rechtbank bevat.

De veroordelingen bevinden zich naar alle waarschijnlijk niet in het administratief dossier zodat de Raad geen beoordeling kan uitvoeren van de redelijkheid van bestreden beslissing.

Zie nog arrest hof van Justitie dd. 08.05.2018, C-225/16 (eigen onderlijning):

"94 Bij deze beoordeling moet aldus met name rekening worden gehouden met het gedrag van de betrokkene, de duur en de rechtmatigheid van diens verblijf op het grondgebied van de lidstaat in kwestie, de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de mate van actueel gevaar van de betrokkene voor de samenleving, de leeftijd van de eventueel betrokken kinderen en hun gezondheidstoestand alsmede hun economische en gezinssituatie (arresten van 13 september 2016, Rendón Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 86, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 42)."

Bovendien wordt onvoldoende rekening gehouden met het huidige gedrag van betrokkene, het actuele gevaar voor de openbare orde, de leeftijd van zijn dochter en de gezondheidstoestand van hemzelf en zijn moeder.

Verweerder stelt ook dat er geen aanwijzingen zijn voor schending van artikelen 3 en 8 EVRM. De andere elementen waarmee minstens rekening moet gehouden worden, zoals de duur van zijn verblijf, de aard en de ernst van het strafbare feit (voor zover DVZ zelf al op de hoogte is van de aard en de ernst van de feiten ten gronde van de veroordeling) en de leeftijd van verzoeker, worden door verwerende partij niet, minstens onvoldoende, in rekenschap gebracht.

De bestreden beslissing is manifest niet afdoende gemotiveerd, niet zorgvuldig voorbereid en onredelijk. De rechten van verzoeker zijn geschonden, reden waarom de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Derde onderdeel, gelet op het gezins- en privéleven

Artikel 8 EVRM stelt dat eenieder recht heeft op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie, en dat er geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 8 EVRM vereist een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat. Deze belangafweging gebeurt niet ten volle.

Artikel 74/11 bepaalt dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval, zoals bijvoorbeeld de bescherming van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, en dat de Dienst Vreemdelingenzaken in individuele gevallen omwille van humanitaire omstandigheden, zoals bijvoorbeeld de bescherming van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, kan beslissen geen inreisverbod op te leggen.

Alle relevante feiten en omstandigheden die betrekking hebben op het gezinsleven dienen zorgvuldig onderzocht te worden. Immers, gelet op de discretionaire bevoegdheid die artikel 74/11 Vw toekent aan de Dienst Vreemdelingenzaken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, moet deze instantie motiveren waarom er een inreisverbod van een welbepaalde duur wordt opgelegd (Cass. 26 juni 2014 nrs. 227.898 en 227.900).

Een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan namelijk een grote inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM uitmaken. DVZ moet dan ook zorgvuldig onderzoeken of de concrete gezinssituatie al dan niet valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM alvorens een inreisverbod op te leggen en de duur te bepalen.

De bestreden beslissing stelt dat de dagdagelijkse zorg voor het kind sinds lange tijd aan de moeder van het kind is togedragen, en dat er geen bewijsstukken van een gezinsleven worden toegevoegd, zodat niet is aangetoond dat er een hechte band zou zijn.

Nochtans kan bewezen worden dat verzoeker wel degelijk de vaderrol zo veel als mogelijk opneemt. In dit kader voegt verzoeker foto's van het gezinsleven toe (stuk 3).

De grootmoeder van N. (...), de dochter van verzoeker, attesteert ook dat verzoeker zich als een ware vader gedraagt. Dit wordt tevens door zijn neef zo gesteld (stuk 6).

Het is incorrect dat verwerende partij er zo maar van uitgaat dat er geen wekelijk gezinsleven zou zijn.

Het feit dat het contact kan blijven door middel van moderne communicatiemiddelen is een boutade. Verzoeker wenst hiervoor te verwijzen naar arresten van Uw Raad (RVV 7 Oktober 2021, nr. 261 780, RVV 29 mei 2020, nr. 236 222). Hieruit blijkt dat communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen onvoldoende is om het gezinsleven te onderhouden. Verzoeker heeft een beschermenswaardige gezinsband met zijn minderjarige dochtertje. Dit wordt immers vermoed volgens rechtspraak van het EHRM. Er vindt geen zorgvuldige belangenafweging plaats, aangezien niet alle relevante feiten en omstandigheden in overweging worden genomen. Slechts op een stereotype manier wordt gesteld dat via moderne communicatie een gezinsleven mogelijk is.

Daarenboven wordt de gezinsband met de moeder van verzoeker onvoldoende naar waarde geschat. Volgens de bestreden beslissing blijken er uit het administratief dossier geen (bijkomende) elementen van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn moeder, aangezien zij zich bevindt in een woonzorgcentrum te Antwerpen, en aldaar de nodige zorg krijgt.

Verzoeker is van oordeel dat de concrete situatie onvoldoende is onderzocht.

De moeder van verzoeker kreeg krachtens artikel 9ter Verblijfswet een verblijfsstatuut (stuk 4). Zij heeft nog steeds medische zorgen nodig, en zelfstandig functioneren is onmogelijk (stuk 5). Uit haar gehele medische dossier blijkt dat de steun van haar zoon van belang is. Ten slotte vermeldde verzoeker wel degelijk dat hij zelf eveneens lijdt aan een psychische problematiek. Hierover valt echter niets qua motivatie terug te vinden in de bestreden beslissing. Gelet op al deze elementen is het duidelijk dat de bestreden beslissing onzorgvuldig is genomen, waardoor geen rekening wordt gehouden met alle nuttige elementen in het dossier, zodat er volgens artikel 8 EVRM een eerlijke balansoets zou gemaakt kunnen zijn.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Verder worden de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van acht jaar proportioneel is.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“(…)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats overwogen dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet een inreisverbod kan opleggen met een duur van “meer dan vijf jaar”. Naar aanleiding van het zware strafrechtelijke verleden van verzoeker wordt in de beslissing het volgende gesteld:

“Op 04.12.2002 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 maand gevangenisstraf met 3 jaar uitstel door de Politierechtbank van Dendermonde voor verkeersmisdrijven, niet-verzekering, inschrijving voertuig.

Op 31.05.2005 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 jaar gevangenisstraf door het Hof van Beroep van Gent voor diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, als dader of mededader.

Op 27.06.2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 jaar gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Dendermonde voor diefstal en voor deelname aan bendevoorming, feiten waarvoor hij tussen 19.08.2018 en 12.12.2018 ook al onder voorhechtenis geplaagd werd. Zo werd hij op 19.08.2018 aangetroffen te Aalst na melding van diefstal met braak in een woning. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist manifest in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van een enorme criminele ingesteldheid en de afwezigheid van normbesef. Het plegen van vermogensdelicten in vereniging impliceert om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Uit de hierboven weergegeven passage blijkt dat uitvoerig wordt geargumenteed waarom verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en waarom hem diensgevolge een inreisverbod met een duur van tien jaar wordt opgelegd. Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat het niet duidelijk is waarom een inreisverbod van meer dan vijf jaar, zoals voorzien in artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, wordt opgelegd. Verzoeker betwist niet dat hij op 27 juni 2019 door de Correctionele rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van een jaar wegens de hierboven omschreven feiten. Verzoeker komt niet verder dan het minimaliseren van de strafrechtelijke veroordelingen. Hij gaat hiermee echter voorbij aan de voormelde motivering waarin niet alleen wordt gewezen op de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker maar ook duidelijk wordt gemotiveerd waarom hij, naast de veroordelingen, een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde en hij een gedrag vertoont waardoor hij kan worden geacht ook in de toekomst de openbare orde te kunnen schaden. Verzoekers argumentatie volstaat niet om aan te tonen dat de verwerende partij ten onrechte heeft vastgesteld dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, noch dat ze kennelijk onredelijk heeft geoordeeld door een inreisverbod van acht jaar in de gegeven omstandigheden op te leggen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris een onzorgvuldigheid zou hebben begaan bij de feitenangar of de feiten onjuist zou hebben beoordeeld of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door aan verzoeker op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet een inreisverbod met een duur van acht jaar op te leggen.

Artikel 8 van het EVRM luidt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en

familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst naar het gezins- en privéleven dat hij met zijn minderjarige dochter in België onderhoudt. Hij stelt verder dat de gezinsband met zijn moeder, die zich in een woonzorgcentrum bevindt, onvoldoende naar waarde werd geschat.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het gezins- en privéleven als volgt gemotiveerd: *“Betrokkene werd op 05.01.2023 gesproken door een terugkeerbegeleider van de DVZ en verklaarde dat hij na zijn repatriëring van 23.12.2018 ongeveer 1,5 jaar in Georgië heeft verbleven om vervolgens per vliegtuig naar Nederland te reizen en de trein te nemen naar België. Hij verklaarde te lijden aan een psychische problematiek omwille van stress. Zo zou hij in het verleden zijn opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis te Lier. Hij verklaarde geen duurzame relatie te hebben in België. Hij verklaarde dat zijn moeder M. M. (...) in een woonzorgcentrum te Antwerpen verblijft en dat hij eveneens een neef heeft in België. Hij verklaarde een minderjarig kind te hebben in België, namelijk G. N. (...), dewelke bij haar moeder verblijft. Hij zou telefonisch contact onderhouden met haar. Hij verklaart niet te kunnen terugkeren naar Georgië en beroept zich hierbij op zijn dochter en zijn moeder die hier in België verblijven. De betrokkene woont reeds sinds 07.03.2011 niet meer samen met zijn gezin en werd op 23.12.2018 gerepatriëerd naar Georgië met een inreisverbod voor 3 jaar.”*

Verzoeker betwist niet dat hij sinds 7 maart 2011 niet meer samen woont met zijn gezin. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers dochter als volgt gemotiveerd: *“De betrokkene verbleef tussen 29.09.2009 en 08.02.2010, tussen 20.08.2018 en 19.12.2018 en opnieuw sinds 29.12.202 in Belgische gevangenissen. De betrokkene woont reeds sinds 07.03.2011 niet meer samen met zijn gezin en werd op 23.12.2018 gerepatriëerd naar Georgië met een inreisverbod voor 3 jaar. Dit wil dus zeggen dat de dagdagelijkse zorg voor het kind sinds lange tijd aan de moeder van het kind is toegedragen. Er werd geen enkel bewijsstuk voorgelegd dat aantoont hoe betrokkene invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met dochter, noch wordt aangetoond dat betrokkene een sterke band zou hebben met zijn dochter. Zo bezocht ze hem tot op heden nog nooit in de gevangenis. Hij toont ook niet aan of hij deelt in de beslissingen over haar opvoeding en op welke manieren hij financieel bijdraagt aan de opvoeding van zijn dochter. Er liggen momenteel dan ook geen sluitende bewijzen voor die aantonen dat er een hechte band zou bestaan tussen de betrokkene en zijn dochter.”*

Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk de vaderrol zo veel als mogelijk opneemt. In dit kader voegt verzoeker bij het verzoekschrift foto's met zijn dochter toe. Verzoeker brengt ook verklaringen van de grootmoeder van verzoekers dochter en van zijn neef bij. Met deze foto's en verklaringen weerlegt verzoeker de vaststelling niet dat hij niet deelt in de beslissingen over haar opvoeding en dat hij niet aantoont op welke manieren hij financieel bijdraagt aan de opvoeding van zijn dochter.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het aangevoerde gezins- en familieleven heeft beoordeeld conform de voormelde rechtspraak van het EHRM.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC